

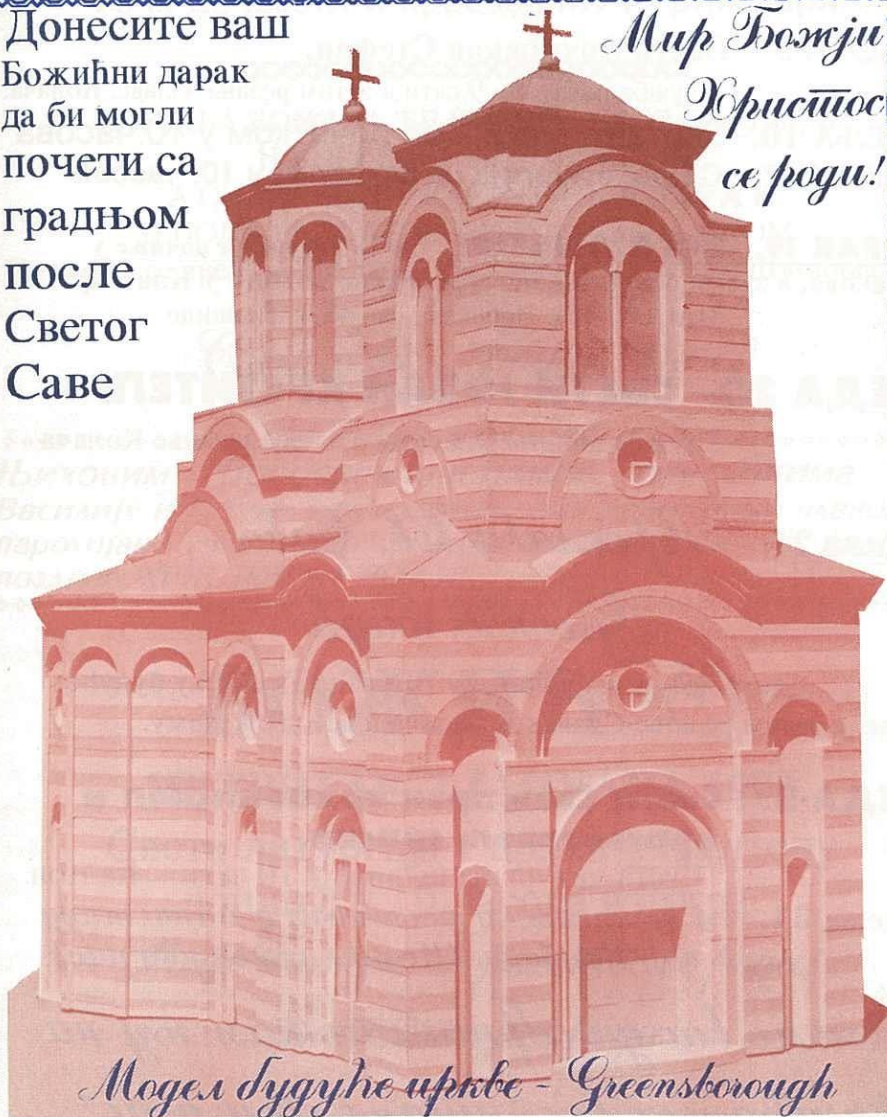
СВЕТОСАВНИК

СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“

230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

Донесите ваш
Божји дарак
да би могли
почети са
градњом
после
Светога
Саве

Мир Божји
Христос
се роди!



Модел будуће цркве - Greensborough

[illegible]

Молимо вас да обратите пажњу на
хришћанско васпитање своје деце!

БАДЊЕ ВЕЧЕ



СРЕДА 6. ЈАНУАРА 1993.

Као и задње две године, и ове ћемо Бадње вече дочекати и прославити у Гринзбари.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

СЛУЖБА БОЖИЈА ЋЕ ПОЧЕТИ У 7. САТИ УВЕЧЕ
НА ЦРКВЕНИМ ТЕМЕЉИМА

А ОНДА ЋЕ СЕ ОСВЕТИТИ **БАДЊАК**
И ПОДЕЛИТИ ВЕРНОМ НАРОДУ СРПСКОМ.

Потом ће се прећи у Светосавски дом на послужење Шумадијским
чајом.

Срећно вам Бадње Вече!

Њиховим Преосвештенствима епископима Г.Г.
Василију и Г.Луки, као и свима вама драги наши чланови и
парохијани честитамо рождество Христово уз радосни
поздрав: **ХРИСТОС СЕ РОДИ!**

БОЖИЋ



ЧЕТВРТАК 7. ЈАНУАРА 1993.

Света литургија у цркви у Калтону
почиње у 10. часова изјутра.

Мир Божји, Христос се роди!

Василију се роди!

СРПСКИ ОБИЧАЈИ О БОЖИЋУ

Сви смо ми читали и слушали о разним обичајима за Божић, из разних крајева, који су у основи исти. Ови обичаји су толико богати садржајем и симболиком, да им нема равних у свету. Али ти прелепи обичаји у Срба су се развили и очували на селу, кога више скоро и нема, услед модернизације услова живота. Нема више огњишта, нема великих породица и нема више много чега.

И ми Срби, што смо се разишли широм бела света, пробамо у границама могућности да применимо оно што смо од куће понели.

Ја ћу укратко написати како славимо Божић овде у Аустралији, у овим условима:

На БАДЊИ ДАН се пости и ништа се не ради код куће, изузев спремања за Божић. Домаћин брине бригу око Печенице, а домаћица набавља што ће требати за Божићни ручак. Увече се иде у цркву на Вечерње, где се освећује церов Бадњак, који је окићен, и од којег свако узима по гранчицу да ниси кући. Такође се узме и слама.

Кад се дође кући, сви изађу из аута, осим домаћина, и уђу у кућу, проспу сламу по кући и онда чекају домаћина на вратима. Кад он ступи на праг назива: "Добро вече и срећно вам Бадње вече"! Укућани одговарају: "Добра ти срећа и Бог ти добро дао"! Тада га засипају са житом. Он онда ставља Бадњак изнад славске иконе. Домаћица тада ставља посну, али што богатију вечеру и пре но што се седне, упали се кадионица, упали се свећа на столу и моли се Богу. Домаћин окади икону, свећу, укућане и целу кућу. После молитве се седа за вечеру. Ко има мању децу, лепо је да се у сламу стави бонбона, ораха и лешника, да деца траже пијучући.

На БОЖИЋ се устаје рано. Домаћица спрема чесницу, која се прави као погача и у њу се ставља новчић, па ко га пронађе он ће бити срећан преко целе године. Добро би било, што неки већ практикују, да се позлати динар Краљевине Србије и да се он ставља у Чесницу, а ко га пронађе да му га домаћин откупи. Даље, домаћица спрема цицвару, поставља се Печеница на астал и остала ђаконија.

Око 7.сати се устају и остали, да би се обавио Божићни обред и ручало. Чељад се окупе око стола, а домаћин на челу софре. Он дели свакоме по свећу, крсти се и пали своју. Тада сви од њега припаљују свеће. Затим узима кадионицу и кади кућу, као и синоћ, док се читају молитве: Оче наш... Богородице Дјеве... Вјерују... и пева, ако се зна: Рождество твоје...Онда се ћути и свак се моли Богу за себе. На крају домаћин узима свећу од првог с десне стране и мирбожи се са њим уз речи: МИР БОЖИИ - ХРИСТОС СЕ РОДИ!, а одговара му се : ВАИСТИНУ СЕ РОДИ! и тако од свих узима свеће, а остали продуже да се мирбоже сви са свима.Покупљене свеће домаћин ставља на сред стола у жито да заједно горе. Кад догоре, онда се гасе са комадом чеснице умочене у вино.

Тада домаћин са укућанима окрене Чесницу неколика пута и преломи је са сином или којим другим чланом породице и посредини сипа вино унакрст: у име Оца, и Сина, и Свјатаго Духа.Амин. Онда свакоме даје комад да од њега прво окуси. У продужетку се помало узима од свега: од цицваре, од сира, печенице, вина и онда на крају шта ко воли. Док се руча стигне и 8.сати, време када обично долази ПОЛАЗНИК.

Полазник је обично млађа особа, или било ко,који први дође у кућу. Он носи жито, да би први засуо укућане где иде. Кад му се отворе врата он баца жито и каже: Мир Божји, Христос се роди! а

Već se primakne i 9.sati kad se sve završi u kući, a onda se čeljad spremaју za crkvu, da bi se pomolili Bogu у светом храму, и видели и честitalи Божић пријатељима и познаницима.

о. Драгомир



Некако се десило да ми у Калтонској цркви имамо врло слабо певачко друштво. У ствари имамо, али их је тешко скупити, тако да је већина Недеља са две-три особе, које се често слабо слажу у појању.

Да би се нешто поправило, ја сам неколика пута говорио са Двери да би после службе заинтересовани вежбали. Међутим од тога скоро није било ништа.

Онда сам решио да би питао петком вече родитеље да би се они вежбали појању док деца играју, а исто и деца која желе да се прикључе. И за чудо, одзив је прилично добар. Почели смо ПЕТКОМ ВЕЧЕ У 9.САТИ и прва проба је била 9.октобра 1992. у школској просторији. Од одраслих долазе: Љубиша Чакалић и његова супруга Каћа, Душица Савић, Верица Стојановић, Евица Пантић, Мира Глоговац, Слободанка Радосављевић, Дара Николић, Аника Ковач и Ружа. Од млађе деце вежбају: Наташа Томић, Мира Ковач, Зорка Шиповац, Даниел Радосављевић, Стевица Јаковљевић, Саша и Дража Гашић.

Ја као свештеник учим их једногласно певање да науче мелодију, а ако буде услова онда би се поделили гласови и нашао учитељ за хорско певање.

ЗАТО АПЕЛУЈЕМ НА СВЕ ВАС КОЈИ ИМАТЕ ДОБАР
ГЛАС И ВОЛИТЕ ПЕСМУ, А ПРВЕНСТВЕНО ЦРКВЕНА
БОГОСЛУЖЕЊА ДА ДОЂЕТЕ ПЕТКОМ ВЕЧЕ У
СВЕТОСАВСКИ ДОМ У 9.САТИ УВЕЧЕ.

СВЕТИ САВА, СТАРАЦ И ПРАВДА

Био један побожан човек, па је већ остарео, и свашта се у животу нагледао, само никад није видео *правде*. Што је год знао, што је чуо и видео све му се чинило неправдо, па се једнако молио Богу да му једном дадне да и правду види. Бог му испуни жељу. Једном пође он некуд, а то искрсне пред њега један калуђер (то је био Свети Сава) па рече:

- Старче, шта би најволео видети на свету?

- Правду, - рече старац.

- Добро, - рече Свети Сава - погни се на оно дрво, па ћеш је видети.

Старац се погне на дрво и угледа пред собом велико поље и у том пољу лепо, бистро врело и још некакву воду што тече пољем. Док у том, ето ти некаква човека на коњу, одевена да не може лепше бити. Кад дође до онога врела, сјаше с коња, да се напије воде, па у томе му дође воља да се у оној води окупа, јер је била велика врућина. Премишљао је: купао бих се, а и не бих, јер је са свију страна била шума, па се страшио да га ко ту не нађе и не оглоби. Најпосле се свуче и пооставља ствари све далеко једну од друге. Коња је везао за грм, хаљине је оставио на једном крају, ћемер с новцем скинуо је и закопао на другом крају. Оружје метне најближе до себе: ако би ко насрнуо, да све не однесе, а да би се могао и сам бранити. Окупа се, изиђе из воде и обуче се. За то време није никога ни чуо ни видео. Уседне на коња и оде, а ћемер заборави да понесе.

Замало, а прође туда чобанин гонећи козе, и једна коза, верући се тамо-амо, дође до онога места где је ћемер био закопан. Стаде коза копати и рогом и ногом, док не извади ћемер. А кад то виде

чобанин, бежи оданде. Таман чобанин замаче у луг, а уз поље се помоли један стари просјак. Издрпан је, јадан је, нема га за што пас ухватити. Приђе врелу и седе, да се мало одмори и умије. Седећи тако, извади из торбе неколико корица хлеба, па их стане у води киселити и јести.

Сетио се онај коњаник да је заборавио ћемер, па се врати натраг. Кад дође врелу, затече просјака, назва му Бога и запита га кад је стигао на извор.

- Ја, вала, овај час, - одговори просјак.

Онда коњаник потрча брже-боље на оно место где је ћемер закопао, ал јест, ни ћемера ни од ћемера трага. Копај, тражи - нема, па нема. Одмах се врати просјаку, и запита га:

- Ама јеси ли ма кога видео кад си овде дошао?

- Никога, - вели просјак.

- Е онда ти знаш куд се део мој ћемер, ево овде сам га оставио!

Зачуди се просјак шта овај говори па рече:

- Остави ти мене, добри човече, доста ми је моје муке и сиротиње! Шта ти ја знам за некакав твој ћемер! Кад сам дошао, овде сам сео и одавде се нисам померио.

Неће коњаник за то ни да чује, већ навали на просјака:

- Јали паре на среду, јал ћеш сад погинути!

А кад се просјак стане правдати и клети да о тим парама ништа не зна, нити их је очима видео, наљути се коњаник па га стане тући говорећи:

- Казуј где су паре, јер ако не кажеш где су, нећеш одавде жив отићи, удавићу те у овом истом врелу.

Просјак се опет правдао и бранио, а кад овоме то додија, скочи на њ и удави га.

Онда опет оде на оно место па стаде копати,

али не нађе ништа. Зађе по пољу, али ни тамо ништа. Најпосле се поплаши, не смеде више у овоме пољу остати: може ко наићи и видети да је убио човека. Зато брже-боље баци се коњу на рамена, па оде својим путем.

Гледао све то старац са дрвета, па кад коњаник побеже, он се побоја да ко може отуда наићи, па кад види мртвога човека, може помислити да га је он убио, те да пострада ни крив ни дужан. Зато брже-боље сиђе с дрвета, па побеже у планину. Пут је водио преко онога поља, ал он не смеде путем, већ удари шумом и тако заобиђе убијенога.

Таман он мало одмакне, а Свети Сава изиђе пред њега, па га запита:

- Е, старче, виде ли шта у пољу?

А старац одговори:

- Ама, духовниче, ти ми рече да ћу видети данас правду, а ја што видех неправду, никад је више у животу нисам видео.

- Ниси ти видео неправду, - рече Свети Сава, - већ правду, само још не знаш.

Старац се уплаши па рече:

- Иди, Бога ти, црна ти је оно правда, кад погibe човек ни крив ни дужан!

- Е слушај, па онда реци да је неправда, - рече Свети Сава. - Јеси ли видео онога коњаника, одевена, наоружана, што јахаше пољем и што се окупа у оној води? Отац онога коњаника је отмичар (хајдук), па је покрао једног сељака и тако се обогатио. Онај чобанин, што је онуд са стоком наишао и ћемер ископао, то је син оног покраденог сељака, те је тако чобанин однео своје паре, иако ни сам за то не зна. Отац удављеног просјака био је хајдук, па је на правди Бога убио оца коњаникова, и

сад се, ето, на његову сину вратио зајам. Сад реци: је ли то правда?

- Јесте, правда је! - рече старац.

- Зато не узамљуј никада зло, јер ће ти се кад-тад вратити! - рече старцу Свети Сава, па га у часу нестане.

СРПСКА НАРОДНА ПРИПОВЕТКА

ШТО НЕ ПОЧИЊЕМО ЦРКВУ

Често ме питају млађи људи: "Што се не почиње градња цркве"? Ја се снебивам, па кажем: "надам се да ћемо ускоро". И онда рекнем да би почели одма, али нема довољно прилога, јер се бојимо почети па да стоји. У ствари, ја се не бојим као свештеник, јер сам сигуран да би српски народ прискочио кад би се почело градити. Него се та бојазан уочава код Црквеног одбора. Они ми кажу: "Добро знаш да нам треба \$150 000 да би до крова дошли, а ми имамо свега \$55 000. Са тим не можемо ни до првог крова стићи. Само за зидаре нам треба више него имамо у благајни". Ја онда слегнем раменима мислећи да мој оптимизам и поуздање у парохијане није реалан. Још ми онда кажу: "Овде је рецесија-нема посла, а осим тога шаље се доста у Отаџбину. Не може народ један давати на сто страна". И то сам уважавао, али опет ми се чини да би смели почети и да не би стали на пола пута.

Али то моје је само "глас вапијућег у пустињи", јер већина одлучује. И како ствари сада стоје, уколико се не промени мишљење, добро ћемо се начекати да имамо све на једном месту: и салу, и цркву и парохијску кућу.

Да ли има шансе да се промени овакво расположење и да се почне градити црква? Мислим да би било, уколико би се одазвали прилозима. До сада је само 43 особе дало више од \$500. У ствари, највише их је са толиким прилогом. Не верујем, ако вам је Црква на души да не можете сваки издвојити по \$500 и тако променити ситуацију, да би већ крајем јануара почели са зидањем.

Многи се чланови питају, зашто ја толико инсистирам на градњи цркве, кад имамо цркву у Калтону? Морам, јер желим да ова црквена заједница стане на здраве ноге. Цркве се праве тамо где је народ. Где нема народа, нема ни живота. У Калтонској околини живи врло мали број Срба, што показује Недеља у цркви. Око Гринзбаре живи доста српског живља, а то показује петак вече када се скупи близу 200 малих и великих.

Осим тога, погледајте све друге парохije. Сви имају све на једном месту, а у нас као ни у кога, осим у Водонги. Они имају на једном месту цркву, а на другом крају града салу и изливате темеље за цркву пре више од 20 година. Ја се бојим, ако овако наставимо, да ћемо бити у истој позицији. Још нам се може десити да имамо две управе, једну за Калтон, а једну за Гринзбара - па где ћемо онда стићи. Све су то мисли које ме гоне да оволико ургирам да се почне црква.

Зато се обраћавам вама, драги пароксијани, којима је добро Цркве на души да повчано помогнете, да би били узорна пароксија и могли са поносом свакоме показати шта смо подигли и шта имамо, а све у славу Божију и славу Српску.

о./Драгомир

ПРОВАЛА У САЛУ

У четвртак вече 30.октобра 1992 имали смо немио случај. Неко је просекао ограду позади имања и онда разбио прозор на малој сали, одвалио ормаре, узео пиће, поцепав оба билијара и онда кроз кухињу ушао у велику салу. И тамо су обили све што је било закључано, и разбили телевизију и однели видео рекордер. Али највише нас је увредило то што су однели велику Српску заставу, а мању скинули изнад бине, донели на улаз сале, онередили се на њу и онда ставили велики нож преко ње. Такође су оставили воду да тече из ватрогасног црева по великој сали, и да није Раде Вујић дошао, текла би још четири сата.

О свему је извештена полиција, која је све прегледала и узела ствари у увиђај. Чак су из главне полиције из града обећали да ће трагати за починиоцима овога недела.

То нам је свима опомена да морамо обезбедити да се свештеник што пре пресели код Дома, да би се умањило овако вандалско понашање наших душмана.

О ЧЛАНСТВУ У ЦШО

Пошто многи паропхијани нису упознати са функционисањем Црквено-школских општина у Аустралији, сматрам да је корисно да се упознају, са надом да ће и они размисливши о свему укључити се да допринесу у границама својих могућности.

У Аустралији неке наша Црква статус, какав је био у Земљи одакле смо дошли. Свака организација или заједница постоји на основу чланства и као таква се региструје под именом које изабере. Тако су чланови носиоци црквено-школске општине, која опет бира повериоце који су пред државним властима одговорни за имовину коју поседује. Дакле, и црквена заједница се сматра као и свако друго удружење.

И као што се у разне друге клубове или организације учлањују људи који су сродни са њима, тако се и у црквено-школске општине учлањују они којима је вера и напредак цркве на срцу. Међутим, у условима емигрантског живота и услед разних околности, у црквено-школске општине су се учлањивали и они којима је Црква била другоразредна.

Да би боље схватили о чему говорим изнећу потребне карактеристике члана црквено-школске општине. Кад неко жели да се учлани, бар код нас, он попуни формулар са личним податцима и онда се потпише да ће активно учествовати у раду црквене заједнице и помагати је финансијски, а првенствено да ће редовно долазити на света богослужења, чувајући уредбе православне цркве. То се исто очекује од сваког крштеног Србина једне парохије, али чланови морају да буду испред осталих парохијана, и да буду узор у раду и понашању. Од пуноправних чланова се бира Црквени одбор, који у име чланова води бригу о унапређивању црквене заједнице у сагласности са свештеником, који би требао бити покровитељ свега што се ради у црквеној јединици.

Каква нам је стварност? Нека ми опросте поједини, што морам да укажем на ненормалности, које се морају поправити. Ми имамо преко 130 чланова у црквено-школској општини "Свети Сава" у Калтону. То је заиста приличан број у односу на многе друге Општине. Али, нажалост, то су 80% само финансијски чланови, који новчано помажу цркву редовно сваке године у износу од \$50 или \$20. Свака њихова активност у раду током године се завршава на томе. Неко ће рећи, има

доста старијих особа, који су у пензији и који нису у могућности да раде или новчано помажу. Даја разумем онога који не може да ради или помаже, али немају изговор што не долазе редовно на света Богослужења. Казаћете има млађих људи који доста раде и помажу код Дома у Гринзбари. Има један ситан број и њима свака част. У ствари они се могу на прсте једне руке пребројати. То сам видео кад се сала завршавала прошле године, а и сада се види на градњи парохијске куће. Три четвртине радника су парохијани, а једна четвртина чланови, што би требало да буде обрнуто, зар не.

Можда ће неко казати, шта да се ради? Прво, треба чланство сврстати у две категорије: активни чланови и финансијски чланови. Активни чланови би имали пуно право да буду на Скупштинама и бирају и буду бирани у Одбор, а финансијски би били они који плаћају чланарину и немају удела у управљању. Зашто ово говорим? Зато што сам приметио да на Скупштинама узимају реч они који ништа током године не привреде цркви нити у цркву долазе, можда два-три пута годишње. Исти такви су у већини и на Скупштинама је увек глас већине пуноважан.

Такође сам приметио да се у чланство узимају људи који не иду у цркву. Да би неко постао члан, он мора бити првенствено добар домаћин, добар хришћанин и добар Србин. Као такав он мора да покаже делом да води бригу о својој деци, да долази у цркву често, да помаже своју цркву радом и новчано колико може. И кад све то испуњава, да се онда прима у пуноправног члана.

Због тога нам се дешава да у гломазним управама од скоро 30 људи имамо свега неколико који долазе у цркву и раде код цркве.

о.Драгомир

Драги чланови и парохијани,

Молимо вас ђродужитије са ђомагањем сђфрадалтом срђском народу у Отађбини да би му олакшали бол и ђађљу. Жиме ђеђије сђђђи милосђи код Ђога и захвалносђи свог Срђског рода.

ЋЕРА ТУРЕ КРАЉЕВИЋА МАРКА

Дође Турчин слијепцу који је код манастира пјевао, па му пружи пару говорећи:

- На ти, слијепи, пару, али да ми пјеваш пјесму коју ја хоћу, ја сам Турчин.

Слијепац узме пару, и захваливши му по свом обичају, размахне гудалом и запјева:

- Ћера Туре Краљевића Марка.

Онда Турчин:

- А море, а! То је пјесма! Хеј, механџија, дај му литар ракије.

Слијепац, попивши литру ракије, опет почне гуђети и пјевати:

- Ћера Туре Краљевића Марка.

А Турчин:

- Ћера, море, да!

- Бјежи Марко преко поља равна.

- Бјежи, море, да! Хоће Туре да посијече, и хоће вала, и вриједно је..

- Ћерао га љетни дан до подне.

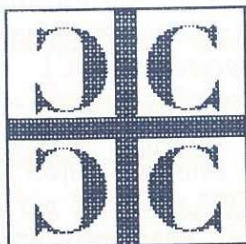
- Нека, нека!

- Обрну се Краљевићу Марко!

- Доста, доста Влеше! Пару дај, ракију бљуј, нити ваљаш ти, нити ваља пјесма.

Турчин је зауставио пјевање, јер је знао шта ће бити кад се Марко окрене.

СРПСКА ПРИПОВЕТКА



КАДА ЋЕ СЕ ИСПРАВИТИ НЕПРАВДЕ УЧИЊЕНЕ ЦРКВИ?

Ко би само пре три године могао и замислити да ће се ондашњи комунисти (садашњи социјалисти) данас стидети своје идеолошке припадности! Припадници социјалистичке партије љуте се кад их називамо комунистима и бољшевицима, то сматрају увредом. Покушавају да нас увере да немају ништа заједничког са комунистима, а најсмешније је кад и они сами критикују комунистички систем и кад негативно говоре о свом идолу Брозу, због кога су људе слали на робију. Али без обзира колико се они упињали да убеди људе у своје излечење од комунистичког тровања, дела доказују да се вирус комунизма задржао у сржи њиховог бића. По плодовима њиховим препознају се ко су и шта су.

Основна разлика између комуниста и осталих грађана увек је изражавана односом према Цркви и вери у Бога. Заузимање негативног става према Цркви и вери комунисти су сматрали својом главном обавезом. Правоверност и оданост својој идеологији комунисти су потврђивали злоделима према Цркви: што су неправде и зло били већи, то је и комуниста у очима својих истомисленика био већи. Нису придавали никаквог значаја томе што се крше основне људске норме и правна начела. Тако су у току комунистичке диктатуре према Српској православној цркви учињене безбројне неправде, злочинства и отимачине, чији су ефекти још увек на снази. Садашњи режим не само да их је осудио, већ мирне савести користи плен комунистичког отимања и насиља без намере да га врати власнику.

Српској православној цркви комунистички режим отео је више десетина хиљада хектара обрадиве земље и шуме. Само манастиру Буково, примераради, комунисти су отели 4000 хектара шуме. Велики број зграда, које је Црква легално и поштено стекла: сопственом изградњом, куповином, поклонима, задужбинама, диктатори су јој отели, остављајући је економски потпуно упропаштеном. **Само у Београду Цркви су отели 53 зграде.** Сва та имања и зграде Цркви су неопходни за правилно и редовно вршење њене јеванђелске мисије.

У актуелној трагедији српскога народа, Српска православна црква чинила је и чини све што је у њеној моћи да помогне и олакша патње нашем народу. Када би имала више могућности, да јој нису отели имања и зграде, сигурно је да би тапомоћ била кудикамо већа и значајнија, али јој комунисти, то јест социјалисти то не дозвољавају одбијањем враћања црквене имовине. А да и не говоримо како и где станују наши свештеници у Београду, по подрумима, подкровљима и адаптираним

шупама, и поред толиких црквених зграда, а комунистички (социјалистички) функционери у виулама, палатама или отетим становима, неки можда баш у црквеним зградама и у томе не виде и не осећају ништа ненормално. Савест је спаљена. Због чињенице да су је комунисти економски опустошили, Српска православна црква принуђена је да прихвата материјалну помоћ од других цркава, православних и протестантских, што није нарочито похвално ни за нашу Цркву, ни за народ, али ни за државу, јер је блаженије давати него узимати.

Ако садашња владајућа странка заиста није комунистичка, као што тврди, онда би требало то да докаже у пракси, а не смо речима. Прихватањем комунистичких насилничких чинова само може да значи солидарисање и одобравање насиља и неправде. Без обзира што је насиље покривено некаквим законима, по међинародном праву не могу се признати закони које донесе диктаторска власт ради легализације насиља и терора. Према томе, закони према којима је отета црквена имовина ништавни су, а њихове последице престају успостављањем демократске власти. Очигледно је да то време још није наступило. Пошто Црква не може да оствари елементарне принципе правде у земљи, преостаје јој једино да се обрати међународним судовима, форумима и организацијама за заштиту својих права и интереса.

Какав је однос владајућег режима према Српској православној цркви огледа се, такође, у одбијању да се Богословски факултет врати на Београдски универзитет. Пре 40 година Петар Стамболић, један од комунистичких вођа, избацио је Богословски факултет са Универзитета, а садашња социјалистичка влада Србије није прихватила одлуку Наставно-научног већа и Скупштине Универзитета да се Факултет врати тамо одакле је протеран, чиме је недвосмислено доказала исто идеолошко опредељење и повезаност са комунистима од пре четири деценије, па се зато такво њено понашање и не може тумачити друкчије, него као солидарисање и одобравање Стамболићевог насилничког инецивилизацијског акта.

Исту судбину доживео је и предлог неких посланика опозиције у Скупштини Србије да се у школе врати предмет веронауке. Будући да социјалистичка партија има огромну већину у Скупштини, предлог је без тешкоћа одбачен. Наравно, нико није ни очекивао да ће социјалисти (комунисти) као декларисани безбожници прихватити да се веронаука врати у школе. Њима много више одговара да деца у школи уче како је човек постао од дивље животиње и да им је пр'-пра деда био мајмун. Почетком овога месеца деца су кренула у школу, а у првој лекцији из биологије за осми разред она се научила ово: "Временом човекови преци спустили сусе са дрвећа на земљу, почели да се усправљају и ходају назадњим удовима. Предњи удови се ослобађају и постају органи зарад".

Много им је драже да верују да им је предак био мајмун, него да је човек створен по слици и прилици Божијој. То довољно говори о стању и природи њиховог духа.

Сви су изгледи да наша Црква не може да се нада побољшању свог положаја све док су на власти социјалисти (комунисти). До краја ове године треба да се одрже избори, а сви они Срби који су пре две године који су пре две године олако и лакомислено дали свој глас за социјалисте, у нади да ће им бити боље, уверили су се докле их је та партија довела - да просе литар бензина или нафте од Турчина да би могли да обраде своје њиве, да дају једномесечну плату за ђачке учбенике **или да од теплате могу да преживе пет дана**. Ваљда су и ти грађани постали зрелији и свеснији.

Црква не жели да се директно меша у политичке расправе, али не може бити незаинтересована и да остане по страни када је реч о избору државних управитеља, јер многе нерешене ствари, многи проблеми и животни важна питања за Цркву чекају да буду решена тек после одласка безбожних властодржаца. Тада ће Српска православна црква моћи да оствари своја права, чиме би се макар и са закашњењем исправиле неправде које су јој учињене у току најмрачнијег периода историје.

ПРАВОСЛАВЉЕ
15.септембар 1992.

Проф.Драган Терзић

П.С.

Тек су се у Патријаршији сетили, након две године, да није исто која партија победи. Добро се сећамо Акта од Синода у коме се поистовећују све политичке партије.



ПОМЈАНИ ГОСПОДИ

МИТРОПОЛИТ ДАБРОБОСАНСКИ ВЛАДИСЛАВ

Упокојио се у манастиру Докмир код Уба 13.септембра 1992, где је и сахрањен.

Блаженоупокојени Митрополит се родио у Старом селу код Гламоча 1913. а 1955 је изабран за епископа Захумско-херцеговачког. Митрополит постаје Сарајевски 1967 и администрира херцеговачком епархијом до прошле године.



ЕПИСКОП ТИМОЧКИ МИЛУТИН

У недељу 20.септембра 1992. упокојио се овај епископ Тимочки. Рођен је у Горњем Ковиљу крај Новог Сада 1918. Изабран је за епископа 1977 и остао на Тимочној епархији у Зајечару до упокојења. Сахрањен је у манастиру Суводолу.



ЕПИСКОП ФИРМИЛИЈАН

После дуге болести умро је крајем октобра месеца, епископ који је требао да замени у немилост запалог епископа Дионисија 1963 године. Имао је 82.године.

ЧУДНОВАТЕ ОДЛУКЕ

Узимам смелост да размишљам о стварању нових епархија, која ми се чине необичним. А сво како. У садашњој ужој Србији имају епархије: Бачка, Банатска, Сремска, Шумадијска, Шабачко-ваљевска, Жичка, Ништа, Врањска, Браничевска, Тимочка и Рашко-призренска. Дакле, свега 11 на 8.000 000 Срба. У Црној Гори је још увек само једна Црногорско-приморска митрополија.

На осталих 3.милиона Срба или мање, имамо следеће епархије: Загребачко-љубљанска, Горњо-карловачка, Далматинска, Славонска, Зворничко-тузланска, Бањалучка, Дабро-босанска, Захумско-херцеговачка. Дакле, било је 8.епархија. Сад је у задњој години створено још: Осијечко-пољска, Бихаћка и Милешевска. Што сада укупно чини 11.епархија на испуна 3.милиона душа. Од тога их је половина у ненормалном функционисању, услед ратних околности.

Од старих епархија још постоје, али без сталног епископа: Будимска и Темишварска.

Чудно је и постојање толиких епархија у емиграцији. Тако имамо у Европи три епископа: у Лондону, у Скандинавији и Немачкој, као и Дортсмунду. Дакле у Западној Европи имају 4.епископа, на можда пола милиона Срба. У Америци има пет владика и Аустралији двојица. Дакле на читаву емиграцију од можда милион и по Срба имамо 10 владика.

Ако је потребно да има што више епископа да би се што боље учвршћивала православна вера, онда би по истој логици требало у Србији и Црној Гори бити макар 100 епископа.

Изјава владике захумско-херцеговачког Атанасија

НИСАМ "ПРЕМЕШТЕН ПО КАЗНИ"

На Преображење Господње 19.августа 1992. епископ захумско-херцеговачки Г.Атанасије послао је "Православљу" из манастира Тврдоша, следећу изјаву:

Поводом мојега одласка из Банатске на мученичку светосавску епархију Захумско-херцеговачку, који прелазак је уследио на предлог Његове Светости Патријарха Српског Г.Павла, уз моје добровољно прихватање и једногласно одобравање Светог Архијерејског Сабора, обавештавам све добронамерне људе у нашем напаћеном светосавском народу, од равног Баната до кршевите Херцеговине, да не верују зловним причама, које још увек шире појединци из свенадлежне комунистичке власти у овом од њих и западних хипократа унесрећеном народу, како сам, тобоже, "премештен по казни" и "уклоњен из Србије"-из само њима познатих разлога. (Они чак и неким свештеницима по Србији прете "да пазе шта говоре, да не прођу као Атанасије").

Добровољно сам дошао овде где сам, радо прихватајући да делим крст распете нам **Земље Светог Саве** са својим народом, праштајући свима који то хоће, али и штитећи лако поверљиве, знајући да крст увек јесте и остаје **"камен спотицања и стена саблазни"** за неверне и маловерне.

КОМЕНТАР ПО ГОРЊЕМ:

Ја лично верујем да су у праву и они што кажу да је епископ Атанасије премештен из близине Београда, да би умањили његов утицај у Патријаршији, а верујем да је и он сит Београдском мутљага, па је кренуо међу своје. Јер позната је стара изрека "свака птица тежи своме јату".

И још да напоменем. Владика сада живи у Невесињу и у својој епархији има тако рећи 4.парохије: требињску, билећку, гатачку и невестињску.

ПОЗИВНИЦЕ ЋИРИЛИЦОМ

Знамо да имате потешкоћа ко ће вам написати позивнице на српском језику - ЋИРИЛИЦОМ. Зато се обратите о.Драгомиру на телефон: 366 8390 и он ће вам то учинити бесплатно !

ПОСЛАНИЦА "ГЛАВАРИМА" ВЛАДИКЕ ПЕТРА ЦЕТИЊСКОГ

"...Ја с мојом с мојом највишом жалошћу плачем и видим да сте ви сами себи и својој ћеци нјајвиши крвници и непријатељи, и душевни и телесни, и да сви ђаволи и сви ваши непријатељи од свијета не би могли толико зла, ни толико штете и срамоте вам учинити колико ви сами себи чините. Ви сте од Бога одступили и страха Божијег изгубили, ви сте грехоту и срамоту заборавили, ви за душу и поштење не мислите, ваша слава, ваше поштење, ваша похвала и дика, и ваше јунаштво стоји у вашу домаћу рат и неслогу, у коју највишу своју срећу и радост находите.

Сви народи непрестално раде да се из невоље избаве и ослободе, како чујете. А ви, у исто доба радите да своју слободу изгубите и да у вечну срамоту и невољу, мимо свије осталије народа, останете и нико вас не силује да тако чините, већ сопствена ваша воља и зли обичаји, којих не хоћете никако оставити. Ви чините оно што не знате, но не знате што чините. Ви никога не слушате, ко за добро ваше ради и говори, а нека дође који лажац међу вас, сви ћете му веровати што ви рекне, који ће бити почитоват, неки за цара, неки за пророка, а неки за светитеља и чудотворца, но истинит и поштен човек међу народом овим не има мјеста".

Из посланице "Главарима" владике
Петра (Цетињског) од 22.5.1882г

ПРИНЦЕЗА ЈЕЛИСАВЕТА У ПОСЕТИ СРБИМА МЕЛБУРНА

Почетком новембра месеца, Срби Мелбурна имали су част да им дође у посету принцеза Јелисавета, у мисији отварања Српских православних приватних школа. У ту сврху је Српско православно удружење "СветиСава" приредило банкет у част Њеног Височанства у Фицроју 1. новембра 1992.

Скупило се око 500 најугледнијих Срба Мелбурна на челу са Њ.П.Епископом Г.Луком. У врло пријатној атмосфери принцеза је истакла колика је важност нашег очувања у новој средини, а то се једино постиже кроз школе.

Надамо се да ће се ускоро остварити жеља свих Срба да добију у сваком великом граду, макар по једну такву школу.

ГРАДЊА ПАРОХИЈСКЕ КУЋЕ

Током јануара месеца 1992, управа ЦШО "Свети Сава" решила је да гради Парохијску кућу на црквеном имању у Гринзбари. По одобреним плановима Вуле Богуновић је предузео копање темеља 25.августа 1992.

Прво је два дана копано великим гусеничаром за гаражу и прилаз, што је коштало \$ 2000, а онда је један дан копат темељ. На Велику Госпојину 28.августа темељ је заливен, а онда је о.Драгомир исти освештао 8.септембра. Следеће је било, да се наручи цигла. То смо урадили преко Мирослава Стојаковића који ради у циглани, па смо наручили 13.000 цигле по \$390 за хиљаду комада, што је била уштеда од око \$60 по хиљади.

Наш члан и зидар **Раде Вујић** је обећао да ће пронаћи зидаре и раднике који би бесплатно озидали гаражу и "футинг". И у томе је успео. Зидање је почело У СУБОТУ 19.СЕПТЕМБРА 1992. иако је личило на кишу. Дошли су зидари: **Раде Вујић, Радивоје Максимовић, Маринко Крпић, Раде Добрић, Момо Савић, Мићо Ковачевић**, а од радника: **Барнко Тешић, Лазо Лазић, Ненад Дачић, Алекса Шиповац, Вито Обрадов, Мићо Томић и о.Драгомир.**

Следеће суботе се није могло због кише радити, али је 3.октобра био диван дан, па су сви пређашњи дошли, само је уместо Мића Ковачевића дошао **Анђелко Шиповац.**

А онда се продужило са радом сваке суботе помало, јер је као заинад киша падала. Зидари су увек били скоро исти, док су се радници мењали. Нарочито су за похвалу жене које су спремале ручак сваки пут: **Јагода Ковачевић, Милка Лукић, Милка Поповић, Нада Лазић, Душанка Хешков и Ружа Обрадов.** И на крају, једва се успело озидати осме суботе 7.новембра 1992.

По сећању, следећи су радили на зидању: **Ненад Дачић=6.дана, Маринко Крпић=4, Мирко Ковачић=1, Анђелко Шиповац=4, Душан Лајић=3, Продан Ранковић=3, Момо Савић=3, Перо Тришић=1, Радивоје Максимовић=4, Лазо**

Лазих=6, Раде Вујић=6, Раде Добрић=3, Мићо ковачевић=1, Петар Дамјанац=1, Бранко Тешић=5, Алекса Шиповац=4, Алекса Рашовић=1, Вуле Богуновић=2, Вуле Богуновић=2, Мићо Томић=3, Доброслав Ђорђевић=1, о.Драгомир=4. Њихов рад је вредан око \$5000. и прилог је цркви.

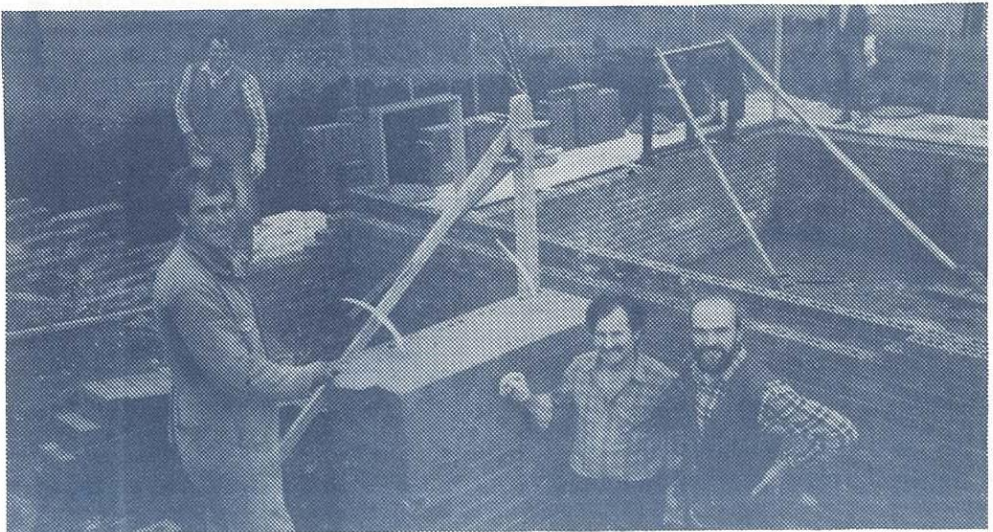
ДРВЕНАРИЈА: Да би се уштедило и на подизању дрвене конструкције, **Боро Глишић** је предузео на себе да пронађе "карпентере". **Рад је почео у четвртак 12. новембра 1992.** Пошто је требало поставити греде то је Боро сам почео, а једино су му Вито и о.Драгомир мало помагали. Око 4.по подне је стигао Миле Милекић, који је обећао да инсталира Грејање, те је остао и до увече помагао. Сутридан је рано дошао Срђан Лазих и завршио што је требало ради инспектора.

У суботу 14 новембра је постављан патос од иверице, па су поред Бора још радили: Вито Обрадов, Продан Ранковић, Мирко Ковачић, Раде Оклобџија и Урош Дрљача. Владо Ковачевић је за железне греде приваривао "бракетс". Сутридан у Недељу дошао је још мајстор Момчило Јеремић и Чедо Оклобџија, па су успели да све попатосе.

Боро је дошао у петак 27 новембра и са Витом и Владом обележили собе, "плејтове", и све попатосили. Сути дан су му дошли у помоћ Срђан Лазих и његов партнер Иван, као и Раде Оклобџија, Продан Ранковић и Вито, па су подигли зидове.

Још се радило у понедељак 30 новембра, у среду 2. децембра и суботу 5. децембра, чиме је завршен карпентерски посао. Стављени су прозори и почеће се зидање. До Божића, верујемо да ће кућа бити озидана и покривена.

Нека Господ благослови свакога који је ма колико радио, да би се што пре свештеник доселио, и тако очувала имовина од вандализма.



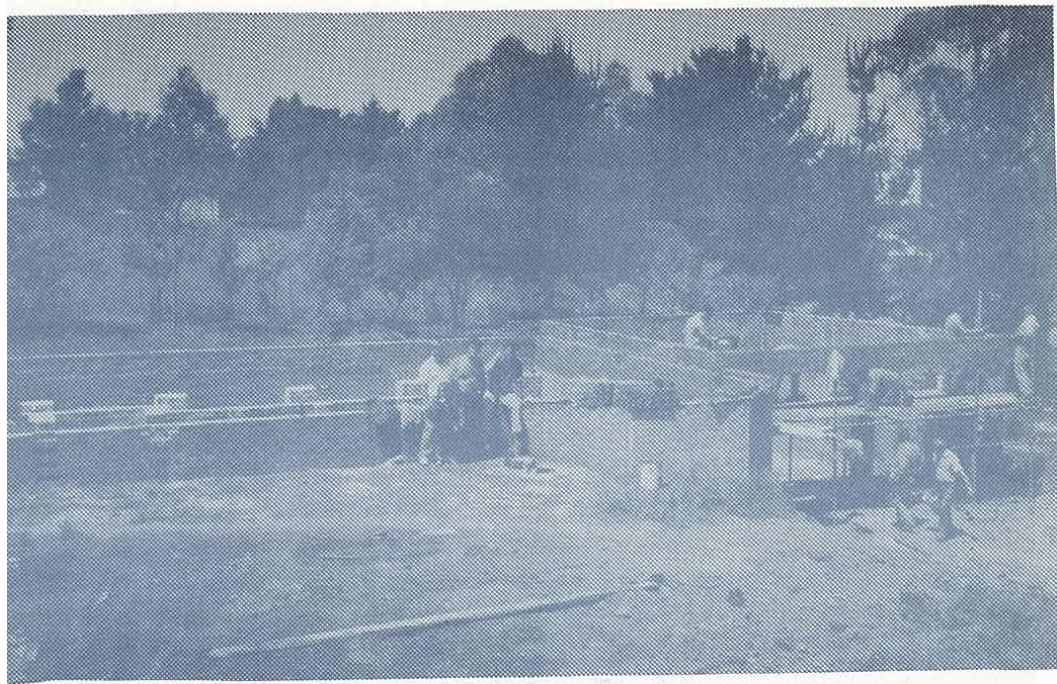


ПОЧЕТАК ЗИДАЊА - Раде Вујић уздижује прву циглу.

С ЛЕВА НА ДЕСНО - Раде Добрић, Лазо Лазић, Радивоје Максимовић, Момчило Савић, Бранко Тешић, Алекса Шиповац, Мићо Ковачевић и чучи Раде Вујић.



ЗАДЊИ ДАН ЗИДАЊА: Мирко Ковачић, Бранко Тешић, Вито Обрадов, Маринко Крпић, Радивоје Максимовић, Перо Тришић, Анђелко Шиповац, Душан Лајић и о. Драгомир. ЧУЧЕ: Раде Вујић, Мићо Томић и Момчило Савић.



ПРИ КРАЈУ ЗИДАЊА ГАРАЖЕ И ТЕМЕЉА



СУБОТА 28.11.1992:Продан Ранковић, Раде Оклобџија,
Срђан Лазић, Милан Вековић,Иван ? и Боро Глишић

ПОСЕТА ПАТРИЈАРХА ПАВЛА АМЕРИЧКОМ КОНТИНЕНТУ

После дуго најављиване посете, званично је старац Патријарх посетио Америку 1. новембра 1992. године у пратњи митрополита црногорско-приморског Г. Амфилохија, и епископа: жичког Г. Стефана и нишког Г. Иринеја.

Прво је служио у манастиру "Светог Саве" у Либертивилу, па у Новој Грачаници и онда у многим црквама широм САД и Канаде.

То је у ствари било прво заједничко саслуживање на амричком континенту.

Народ се радовао доласку овог светог човека, као и дану да виде свосвештенство под једним окриљем.



Његова Светост после помена Принцу Андреју Карађођевићу

МИТРОПОЛИТ ИРИНЕЈ У РАТНИМ ПОДРУЧЈИМА

Крајем августа месеца 1992. српски ратници Босне и Херцеговине имали су част да их је посетио и достојно даривао Њ.В.Митрополит Новограчанички Г.Иринеј. Поред ратника, посетио је збегове и болнице, свакога тешећи и храбрећи да издрже, јер је Бог и правда на српској страни. Посебно је за честитати Митрополиту што је имао снаге за тако нешто, с обзиром да му је близу 80 година.

Заједно са епископом херцеговачким г.Атанасијом обишао је прво Невесиње. На Велику Госпојину је служио у малом месту Луци, док су јунаци Бора Антеља чували стражу од усташа из Коњица. Одатле су кренули у други крај Невесиња у Биоград, где је такође била храмовна слава.

Посетили су и невесињску болницу, кроз коју је прошло на хиљаде рањеника. На путу за Црну Гору, свратили су на Корићку јаму, у коју су усташе 1941 бациле доста Срба.

Кренуо је онда преко Босне поносне, у Оџак, Добој, Босански Шамац, Модричу, Брчко и друга места, да би се опет вратио у Америку и саопштио оно што је чуо и видео, и од сваког Србина тражио помоћ за страдалне Србе.



ИЗБЕГЛИЦЕ ПРЕД ЦРКВОМ ВАЗНЕСЕЊА У НЕВЕСИЊУ СА
МИТРОПОЛИТОМ ИРИНЕЈОМ И ЕПИСКОПОМ АТАНАСИЈОМ

Тужна десетогодишњица цркве Свете Тројице у Новој Градишци **СРБИ ПО НОВО ОСТАЛИ БЕЗ ХРАМА**

Тачно пре 10 година, 3.октобра 1982.године у Новој Градишци је освешћена велелепна црква Свете Тројице.

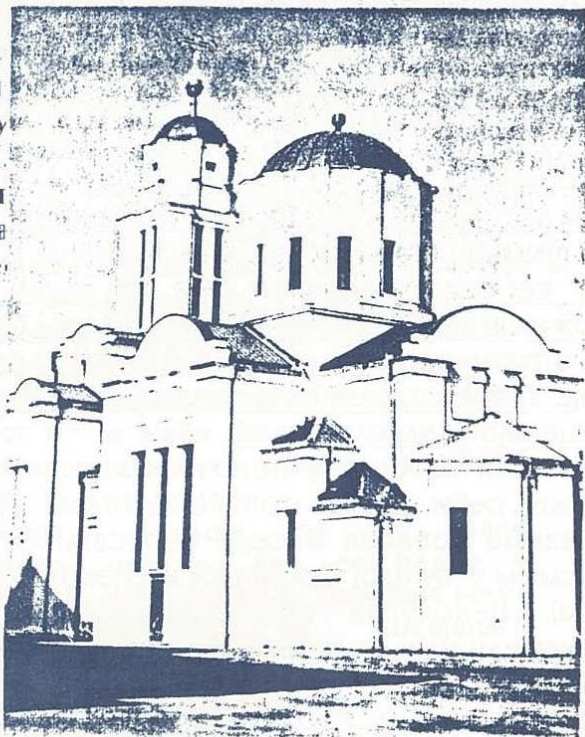
Данас, на жалост, ове цркве више нема. Бездушни усташки зликовци до темеља су је срушили, а онда данима и данима материјал одвозили на отпад. Када је рушење завршено, изравњано земљиште хрватске власти су продале.

Нови власник је тако, на основу чудних закона Хрватске, добио могућност да ово свето тле искористи како му то буде одговарало, мада прави власник земљиште није продао нити намерава да прода.

Нова хрватска држава се тако и у Новој Градишци потрудила да у свему копира марионетску Н.Д.Х. из времена Другог светског рата: како је порушена српска црква 1941.године, тако је учињено и 1992.године.

Срби ових крајева су преко 30 година после Другог светског рата, упркос бројним препрекама које су постављале комунистичке власти, мукотрпно прикупљали средства да би поново изградиле цркву, надајући се да вандала никада више неће добити могућност да буду извршиоци званичне политике Хрватске.

Само 10 година пошто су је саградили у таласу усташког безумља они су остали без ње.



Црква СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ (пре рушења)
у Новој Градишци

ГДЕ ЈЕ ПРАВА СРБИЈА

...Садашња државна власт, односно највиши функционери Србије не могу се ни по којем критеријуму сврстати у аутентичне представнике српске државе. Почевши од ШЕФА државе преко републичких чиновника до председника општине наилазимо на људе потпуно стране српском православном духу. Будући да је већи део грађана Србије вернички, њих више од 90 одсто, а властодршци спадају у ону мањину од 10 одсто, јасно је да Србијом владају они чије је одређење и понашање у супротности са српством и православљем. Као такви, они не само да нису способни него и не желе да било шта уради што користи српским националним интересима. Другим речима, Србијом владају људи туђи српској православној традицији државности.

Држава, да би била српска, морала би пре свега имати српске православне симболе: заставу, грб и химну. Ово што сада Србија има није српско. Највиши државници морали би да буду пример ревности за православну веру и српску традицију. Ако немају духовне везе са Српском православном црквом, не долазе на богослужења, не причешћују се, не славе крсну славу, не примају свештеника радисвештања водице, па чак ако неће ни да се прекрсте, онда они не могу бити легитимни српски државни представници. Иако владају Србијом, Срби их не могу сматрати својима, јер су Србијом владале и Османлије, па то није значило да су они српски државници. Србијом је неколико деценија владао и Хрват.

Ни на основу положаја српске културе за Србију се не може рећи да је српска држава. Натписи са именима на улазима градова и села исписани су латинским ватиканским писмом у читавој Србији (осим неколико села од Обреновца до Уба). Целокупна администрација у општинским, судским, привредним и свим другим установама и предузећима води се ватиканским писмом. Велики део издавачке делатности штампа се истим тим писмом. Исти је случај и са новинама и часописима, а чак половина издања куће "Политика", за коју кажу да је српска национална институција, штампа се латиницом. Према томе, ни на плану културе Србија није српска држава.

На срећу, има српских земаља које имају сва обележја српске државе. То су Српска република Крајина и Српска република Босна и Херцеговина. У тим земљама застава, грб и химна су српски православни. Њихови највиши руководиоци долазе на богослужења, славе своје крсне славе, уводе веронауку у своје школе, администрацију воде ћирилицом, свештенике прихватају као духовнике, а не као противнике. А да ли ће једног дана Србија и Црна Гора постати српске државе време ће показати.

"ПРАВОСЛАВЉЕ"

Из живописа светих ПРЕПОДОБНИ СИСОЈ ВЕЛИКИ

ВРЕМЕ његовог земаљског живота обухвата другу половину 4. и прве деценије 5. века. Измалена је још заволео Бога, узео крст Његов и ревносно испуњавао Његову вољу. После смрти свог великог учитеља светог Антонија Великог, настанио се у пустој гори у Египту, где је испоснички живео. У љутим борбама против сатанских искушења побеђивао је Божијом помоћу. Тешким трудовима над самим собом, као и молитвом, стекао је велику кротост и смерност, и задобио толику Божију благодат (помоћ и силу Његову) да је многа чуда чинио, исцељивао болеснике, и у живот враћао умрле. Шездесет година се у пустињи подвизавао (са великим напорима ревновао у хришћанским врлинама) и био прави узор мудрих поука свим монасима и световним људима који су долазили да од њега затраже савет.

"Повери себе Богу", поучавао је овај бого-
надахнути отац, *"Њему*
препусти своју бригу. Јер
ма какво искушење да се
догоди човеку, он треба да
говори себи: ово ме је
снашло због мојих
грехова. А кад му се што
добро догоди, он треба да
себи каже: догодило ми се
по Божијем промислу".
(Промисао Божији је Божије
одржавање света, старање о
свету и управљање њиме.)

"Молитвом и искреним
кајањем приближи се Богу
и наћи ћеш мир и у овом
животу и у оном будућем",
говорио је.

Једном су га овако
питали: "Ако се падне у
грех, да ли је довољна једна
година за покајање?"
"Сурова је та реч", одговори
старац. "Значи, рекоше,
потребно је шест месеци
покајања?" Старац одговори:
"Много је". Тада поново
питаху: "Можда би требало
четрдесет дана за кајање?"
"И то је много", одговори

старац по додаде: *"Верујем у милосрђе Г о с п о д а човекољупца - ако се човек покаје искрено, свом душом, Бог ће му за три дана примити покајање"*.

Један опет упита авву Сисоја (авва значи отац): "Шта да чиним, оче, јер падох у грех?" "Устани, чедо, и спашћеш се", одговори старац. На то онај рече: "Али пошто устадох, падох поново!" "Поново устани", узврати старац. Тада човек упита: "Па докле ћу тако падати и устајати?" А старац му одговори: "Док ти не дође крај, и затекне те или у добру или у злу. *Стога треба стално себе исправљати, да би те у томе и смрт затекла*".

Неки монах, увређен од свога сабрата, дође к авви Сисоју па му све исприча и рече: "Желим да му се осветим!" Старац му на то предложи: "Хајде да се

помолимо Богу". И док су се молили, свети старац у својој молитви рече и ово: "Господе, одсад нам није потребно Твоје старање, сами ћемо се светити за себе!" Кад је онај монах чуо ове речи, поклони се пред старцем и искрено обећа: "Нећу се више препирати са својим сабратом. Опрости ми, оче!" Тако авва Сисој поучи монаха.

"Смерност се задобија кад се извежбаш да сваког човека признаш бољим од себе", говорио је преподобни Сисој.

Неки се опет жалио авви Сисоју како не може да упамти прочитане речи Св. Писма, да би их могао поновити у разговору са људима. "То и није неопходно", одговори му авва Сисој. *"Потребно је живети њима, па ћеш их онда из душе и срца износити"*.

Кад Вам се породица задњи пут причестила?

Не дозволите да вам деца расту без поста и без причешћа светим Даровима Божијим.

Постите недељу дана, исповедите се у храму Господу пред свештеником и очистите се од греха, а онда смерно приђите светој чаши.

ПРИЛОЗИ СРБИМА У ОТАЏБИНИ

НА ЦРКВЕНОЈ ЗАБАВИ 19. СЕПТЕМБРА 1992. - ГРИНЗБОРО

Српски покрет обоне	\$200	Богдан Роквић	20
Савић	20	Славко Тркуља	20
Рада/Миладин Бјелогрић	50	Славица Тривунић	50
Алекса и Вера Шиповац	50	Bety Fitzsimons	20
Радомир Драгољевић	10	Нино Стојановић	20
Милан и Јека Грубић	50	Здравко Караман	20
Марко Павичевић	20	Ратко Дамјановић	20
Стојан и Живана Суботић	50	Душан Павичевић	10
Смиља Раковић с децом	50	Драган Карановски	20
Раде Глоговац	50	Драган Бошњак	10
Мијо Талијан	50	Бошко Ђорђевић	20
Илија Чубрило	50	Вуле Богуновић	20
Слободан Чулић	50	Никола Танасић	20
Велимир Дувњак	20	Милојко Југовић	05
Православ Рудић	20	Јосо Вигњевић	05
Дејан и Бојан Жигић	20	Вујадин Михајловић	10
Саво Шаиновић	20	Петар Ђорђевић	25
Милош Дакић	20	Милан Николић	25
Милан Николић	20	Манојло Поповић	50
Продан Ранковић	50	Владо Ковачевић	20

Као што је објављено пре Сабора Фолклора да ће се приход са те забаве доставити за избеглице, управа је то доследно спровела. Приход од \$ 4.960 долара је послат по владици Лонгину и он је то прикључио осталом што је носио, а нама посла Акт са признаницом у шта је новац утрошен.

Управа се у име српског народа јуначке и мученичке Српске републике и Српске крајине свима најтоплије захваљује.

УПРАВА



КУПЉЕНО ЈОШ ТАЊИРА

Тањири које имамо са црквенијем амблемом, купљени су пре скоро четири године. Они се употребљавају за славе и друге свечаности.

Да се не би употребом на обичним забавама, или кад се сала издаје оштетили или поломили, решено је да се набави још две врсте тањира по 300 комада.

Сестра Душанка Хешков је узела на себе обавезу да тражи прилоге од парохијана, да се не би узимало из касе, и тако је скупила Недељом код цркве; петком од родитеља и уторком од пензионера \$ 917.00. Остало се притурило из касе и тако сад имамо тањире једнообразне за сваки дан.



КУПЉЕНЕ СТОЛИЦЕ ЗА МАЛУ САЛУ

Столице су, ове што имамо, купљене за потребе велике сале, али се мала више користи; сваке недеље два пута најмање, и то петком вече за родитеље фолклора, уторком за пензионере, а понекад се издаје за крштења или рођендане суботом или недељом. Кад је забава, онда се морају носити столице из мале сале у велику, па опет онда враћати, што је доста велики и тежак посао.

Због тога је управа одлучила да се набави још стотињак столица. И као увек, и овога пута су били ПЕНЗИОНЕРИ ти који су се одазвали апелу своје Цркве. Они су приложили \$850.00 и омогућили да се купи педесет столица.

Управа, на челу са г.Витом Обрадовим им се захваљује, што и поред малих пензија одвајају за Цркву кад год затреба.

ЊИХОВА ИМЕНА И ПРИЛОЗИ СУ:

Мићо Кулинчевић	34	Јово Бараћ	10
Александар Луки	34	Илија Никић	34
Обрен Златков	17	Александар и Мика Нади	10
Владо Поповић	17	Војо Николић	17
Војо Драгићевић	17	Милан Цимбаљевић	34
Коста Наградић	34	Јоца Вигњевић	05
Љубомир Еракови и М.	34	Славица Тривунић и Бети	34
Душан Нарвени	10	Софија Духон	17

Зорка Шиповац	17	Душан Зечевић	17
Радмило В. Живковић	34	Спасоје Цвикић	20
Добросав Ђорђевић	17	Миле Косановић	17
Агнес Филиповић	17	Витомир Новаковић	17
Витомир Јевремовић	34	Грујо Коцевски	17
Живота Нешић	34	Настас Јовановић	10
Мане Николовски	17	Душан Јоцић	20
Воја Милошевић	10	Степа Степановић	34
Драгољуб Гвозденовић	34	Стево Гајић	05
Раде Јоветић	34	Драгомир Пешић	34
Воја Драгићевић	07	Бранко Ђорђевић	17
Жика Антонијев	17	Душан Симић	20
Томислав Крчевинац	15		



РЕДОВНИ ПРИЛОЗИ ЦРКВИ

од 1. септембра - 1. децембра 1992

Душанка Хешков	10	Љубиша и Каћа Чакалић	10
Вера Ковачевић	20	Јабуд Ивановић	20
Драгослав Ковачевић	20	Милорад Вековић	200
М. Николић и В. Радојчић	200	Владимир Станић	20
Бранко Ђорђевић	20	Миломир Луковић	9
Драгутин Кројачић	20	Марина Пјевач	10
Петар Павловић	20	Перо / Снежана Дербогосијан	20
Илија Чубрило за + Петра Ћ.	20	Раде Јоветић	20
Саво Чубрило за + Петра Ћ.	20	Бранко Ђорђевић	20
Милица Пјевач	50	Милан Зубан	10
Драгољуб и С. Гвозденовић	20	Цвијетић	20
Софија Духон	10	Бранко Јевђевић	50
Цвита Гавриловић	20	Радован Јевић	20
Лазар Лазић	50	Драгивоје Јевић	10
Александра Јакшић	20	Вујадин Михајловић	10
Милка Вигњевић	10	Јово Ракић	40
Драгица Оклобџија	10	Др. Слободан Филиповић	100

ХВАЛА ДРАГИ ПАРОХИЈАНИ ШТО РЕДОВНО ПОМАЖЕТЕ
СВОЈУ ЦРКВУ ДА БИ МОГЛА НОРМАЛНО ДА
ФУНКЦИОНИШЕ И ВРШИ СВОЈУ БОГОМ ДАНУ МИСИЈУ.

ПРИЛОЗИ ЗА СВЕТОСАВНИК

од 1.септембра - 1. децембра 1992.

Радојица Ђираковић	10	Драгољуб Гвозденовић	20
Игњатије Јанковић	70	Степа Степановић	10
Владимир Бопшак	10	Јово Дубајић	10
Душан Косановић	5	Драгомир Шокчевић	20
Лабуд Ивановић	10	Радмило Б. Живковић	10

ХВАЛА И ВАМА ШТО БРИНЕТЕ БРИГУ О ОВОМ НАШЕМ СКРОМНОМ ГЛАСИЛУ. КАО ШТО ВИДИТЕ, НАШ СВЕШТЕНИК СЕ ТРУДИ ДА БИ БИО КВАЛИТЕТ ШТО БОЉИ, НЕ ЖАЛЕЋИ ШТО ГА ЈЕ ТО ПОДОСТА КОШТАЛО.

ПРИЛОЗИ ЗА ГРАДЊУ ЦРКВЕ

од 1.септембра - 1. децембра 1992.

Никола и Нада Вујашић	100	Слободан Пантић	100
Живомир Николић	400	Љубо Војводић	200
Урош Пуцар	500	Глигорије и Душ.Хешков	250
Воислав Драгићевић	1000	Вангел Спасовски	50
Раде Зукановић	500	Тихомир Оклобџија	200
Дмитар Вранешчевић	500	Раде Вигњевић	300
Бојка Ђукић	50	Богосав Силвашић	500
Радмило В.Живковић	200	Тома Вукадиновић	300
Милојко Југовић	500		

Ово су махом прилози што су били ОБЕЋАНИ ЗА СЛАВУ КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА.

Напомињемо и осталим што су обећали да донесу прилог, да то учине ДО БОЖИЋА, јер није добро ако се обећа Цркви, а не испуни се.

КРШТЕНИ У 1992.ГОДИНИ

НАТАША - кћерка Мирослава и Хенедине ТОМИЋ
 ЈЕРЕМИЈА - син Мирослава и Хенедине ТОМИЋ
 МИЛИЦА - кћерка Миломира и Радомирке ГАШИЋ
 АЛЕКСАНДРА-кћерка Миломира и Радомирке ГАШИЋ
 КАТАРИНА - кћерка Милана и Милице ИЛИЋ
 ТОМИСЛАВ - син Бранка и Снежане ТЕШИЋ
 МИЛОШ - син Слободана и Даринке ЧУЛИЋ
 ПЕТАР - син Илије и Руже САЛАПУРА
 ДАНИЕЛ - син Младена и Розане ЈАНКОВИЋ
 ДАНА - кћерка Бранка и Зорице ПАНИЋ
 МЕРИ - кћерка Гостане и Исака ПАНТАЛЕРЕСКО
 СТЕФАН - син Ранка и Мери ЛЕМАЈИЋ
 ДАНИЛО - син Ранка и Меру ЛЕЛАЈИЋ
 МОНИКА - кћерка Ранка и Мери ЛЕМАЈИЋ
 ЈОВАНКА - кћерка Павла и Доне ВРАНИЋ
 ДОНА - кћерка Кеј и Граем КЛАРК
 КРАЈИНА - кћерка Здравка и Ане ВРАНКОВИЋ
 ЕМИЛИЈА - кћерка Дарка и Мариен НОВАКОВИЋ
 КАТИЦА - кћерка Стевана и Милеце КЕРЧОВ
 ЉИЉАНА - кћерка Радослава и Катарине ПРЕДИЋ
 МИЛАНКА - кћерка Барбаре и Давида НОВАК
 АЛИСА - кћерка Мила и Ане ЦВЕТКОВСКИ
 НЕДА - кћерка Николе и Радмиле ШИПОВАЦ
 КРИСТИНА - кћерка Мирољуба и Дубравке АНДРЕЈИЋ
 АЛЕКСАНДРА - кћерка Драга и Елеанор НИКОДИЈЕВИЋ
 АЛЕКСАНДРА - кћерка Николе и Босилке ВОЈВОДИЋ
 НИКОЛА - син Бранка и Оље ЈЕВЋЕВИЋ
 АЛЕКСАНДРА- кћерка Петра и Добриле СТЕЈИЋ



УПИС ДЕЦЕ



У СРПСКУ ШКОЛУ И ФОЛКЛОР

Обавиће се у ПЕТАК ВЕЧЕ 22. ЈАНУАРА 1993.
 да би се припремили за Светосавску прославу
 и фестивал у Канбери крајем Јануара

[illegible]

**Задњи дан за српску школу и фолклор
биће У ПЕТАК ВЕЧЕ 18. ДЕЦЕМБРА.**

ИСТУ ВЕЧЕ ЋЕ СЕ ПРИПРЕМИТИ ГОЗБА ЗА СВЕ

УПОКОЈИЛИ СЕ У 1992 ГОДИНИ

Параскева Богићевић
Миломир Јовић
Милић Булатовић
Петар Ђурувија



ВЕНЧАЊЕ МАРКА И КРИСТИНЕ

Мало је свадба у Мелбурну као што је била Марка Радовановића и Кристине Јанковић. Обоје су заједно расли у Ст.Албансу; заједно ишли у основну школу; заједно играли фолклор и ишли у српску школу код о.Драгомира и на крају своје познанство крунисали венчањем у НЕДЕЉУ 22.НОВЕМБРА 1992 у храму Светог Ђорђа, где су се и Маркови родитељи венчали.

Иначе, Марко је био чтец код о.Драгомира задњих 15. година. Прво у Ст.Албансу, а онда у Калтону. Родитељи младеца су врло цењени и поштовани, не по богатству, него по поштењу.

Свадбено весеље је обављено у врло пријатној атмосфери у Ст.Албансу, а тој лепоти је највише допринело то што су се тако рећи сви гости знали са свима.

Тако је мајка Драгиња оженила и свога трећег сина, а Игњатије и Милена стекли поред снаје и зета.

Нек вам је сретно и Богом благословено! Младенцима венчање, а Драгињи снаја и Игњатију и Милени зет!

ЛУДАЦИ РАТА

Пуцајући по наређењу на све што се креће, два војника тачно у подне на прашњавом друму среташе сеоску врачару.

Са обе стране пута догоревало је спаљено село кроз које тек што је прошла оклопна јединица.

После ње су наишле паликуће и пљачкаши, а за њима психопате, робијаши и лудаци, свеже пуштени за ову прилику из затвора и лудница.

Сва у црним ритама, старица је личила на спржену свраку.

Једно јој је око било потпуно празно и бело и из њега је куљала млечна светлост.

Уз њу се вукао олињао и кртастав жути пас.

Била је најчувенија врачара у читавом том крају.

Умела је да намешта сломљене кости, справљала је љубавне напитке, бацала чини, бајала нероткињама да добију децу и саливала страву бацајући у казан хладне воде вреле истопљене куршуме од олова, који су се цврчећи претварали у тајанствене фигурице из којих је могла да чита будућност и предвиђа смрт.

Први војник подиже аутомат да је покоси али старица га заустави покретом коштуњаве руке, на којој као да није било ни грама меса. Само кост и пергаментирана кожа старе корњаче.

"Стара сам жена... - рече напуклим гласом. - Деведесет ми је. Хтејла бих да проживим још годину двије!"

Први војник подиже цев коју је на тренутак оборио према цести.

"Слушајте, децо! - уперила је на њих штап. - Онај ко ме убије, неће живјети дуже од шест сата!"

"Носи се, стара!", процеди први војник преко цигаре и пресече је кратким рафалом који прође као кроз перје.

Пала је на друм мотуљно попут сенке...

Други војник припуца на жутог пса али му он измаче у шибље.

Крстарили су пет сати селом и засеоцима, убијајући живину, овце, децу и старце; јели су и пили што су нашли, када се на кривини цесте поново појави жути пас.

Запуцаше према њему али он им је непрестано измицао и тако их доведе до жуте куће која је неким чудом остала читава, заклоњена шумарком.

Кућа је очигледно била власништво неког повратника из западног света.

Први војник заобиђе кућу и провали кроз стражни улаз у кухињу.

Други се кроз прозор убацио у трпезарију.

Све је било у савршеном реду.

На кухињском асталу стајала је цедуља, а покрај ње десет новчаница од по сто долара.

Не прочитавши поруку, први војник покупи доларе и стрпа их у џеп маскрне блузе.

Други војник који је ушао нешто касније, прочита цедуљу:

"Ова кућа је све што имам. Радио сам за њу читавог живота. Узмите хиљаду долара, само је не палите".

Схватио је да му је његов друг узео новац. Овај је управо отварао пиво у осветљеном фрижидеру.

Истицало је шест сати откако су на друму сусрели врачару.

Пресекао га је с леђа рафалом из аутомата и пронашао му у џепу хиљаду долара.

Када је хтео да му са руке скине сат на коме му је дуго завидео, утврди да је разбијен.

Казалке су стале на пет минута до шест.

Бацио је бомбу у кућу која одлети у ваздух и оде друмом.

Да је погинуо нико не би могао да исприча ову причу.

Момо Капор

Издање Српске Православне
Црквеношколске општине
„СВЕТИ САВА“ - МЕЛБУРН
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско-новозеландског
Г. Василија

Published by Serbian Orthodox
Church
"St. Sava" - Melbourne
With the blessing of His Grace
Episkop Vasilije

Published Quarterly

Wed. 6th ----- Christmas Eve in Greensborough.

Blessing of **BADNJAK** at 7 pm.

Thurs. 7th ----SERBIAN CHRISTMAS in Carlton.

Holy Liturgy begins at 10 am.

Sat. 9th ----- **St. Stefan.** Liturgy and blessing of Slavski Kolach at 9am.

Tues. 19th----- *Epiphany*. Liturgy and blessing of water at 10am.

Wed. 20th ---- **St. John the Baptist.** Liturgy and blessing of
slavski kolach at 9am.

Sun. 24th ----- CELEBRATION OF ST. SAVA-Greensborough

Liturgy at 10am on the new church foundations and lunch will be served in the church hall afterwards.

Sun. 31st ----- **FESTIVAL AT CANBERRA MONESTARY.**

[illegible]

SERBIAN NEW YEAR CELEBRATIONS

13 January 1993 at Church Hall in Greensborough.

СРПСКА ШКОЛА „СВЕТИ САВА“

ПРВИ РАЗРЕД

ПОХАЂАЈУ ДЕЦА ОД 6 ДО 10 ГОДИНА СТАРОСТИ. НАСТАВА
ПОЧИЊЕ У 8.00 САТИ УВЕЧЕ - СВАКОГ ПЕТКА

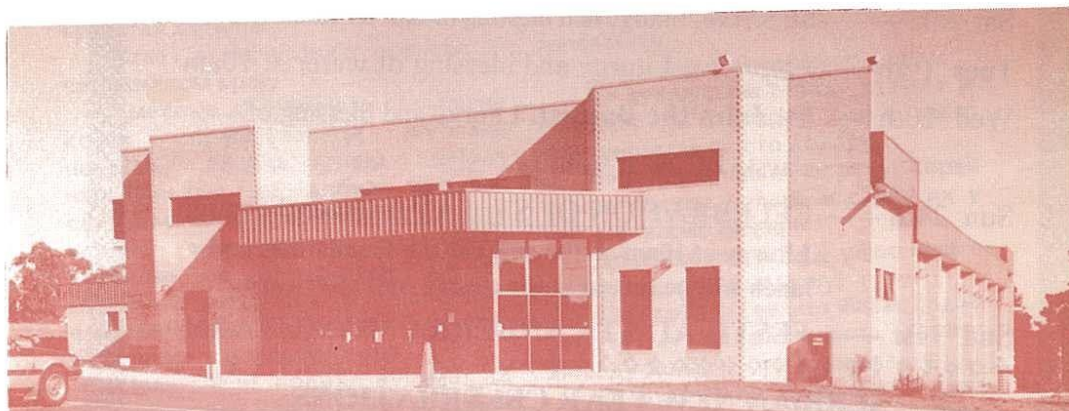
ДРУГИ РАЗРЕД

ПОХАЂАЈУ ДЕЦА ОД 10 ДО 14 ГОДИНА. НАСТАВА ПОЧИЊЕ У 7.00
ЧАСОВА ПЕТКОМ УВЕЧЕ

ПРОТА ДРАГОМИР ШИПОВАЦ - ☎ 366-8390

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION



Код Светосавског дома ће се прославити:

***БАДЊЕ ВЕЧЕ са освећењем Бадњака у 7.сати**

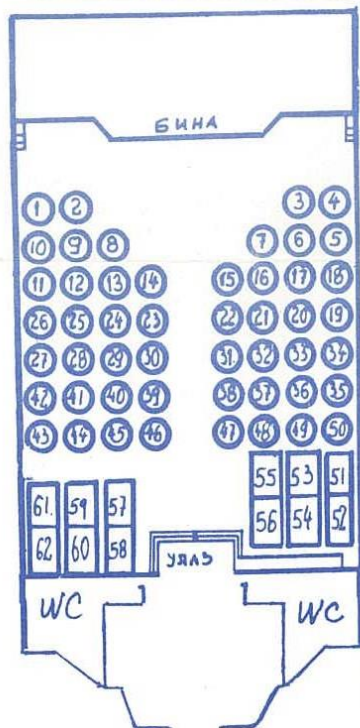
***Дочек СРПСКЕ НОВЕ ГОДИНЕ 13.1.1993.**

***Прослава СВЕТОГ САВЕ у Недељу 24.1.1993.**

ДОМ СВЕТОГ САВЕ
212 Diamond Creek Road,
GREENSBOROUGH

ДОЧЕК СРПСКЕ НОВЕ ГОДИНЕ У СРЕДУ ВЕЧЕ 13.ЈАНУАРА 1993.

-СВЕТОСАВСКИ ДОМ-
212.DIAMOND CREEK Rd.,GREENSBOROUGH



Улазнице су већ у продаји и могу се купити у цркви или Дому за Божићне празнике, а такође можете назвати ради резервације на телефон:о.Драгомир: 366 8390, Вито Обрадов: 330 3749, Раде Вујић: 435 8643 или Бранко Тешић: 850 6519 по цени од \$12.00 ,за пензионере \$8.00- а за децу бесплатно,али без столице.

Прилажемо вам распоред столова у сали, па сами себи изаберите астал и друштво.

Препоручујемо да то што пре урадите!

Кухиња ће бити снабдевена са домаћим специјалитетима по умереним ценама.
СВИРА ОДЛИЧАН ОРКЕСТАР ЗА НАРОДНЕ И МОДЕРНЕ ИГРЕ.

Добро нам дошли !